

Duch versus lapiduch

Richard Müller

Dvacet dva deset. Přijel major
vyhradili mu jízdní pruh.
Na dlažbu podle platných řadů
kouzelnou křídou kreslí kruh.
Do kruhu obrys. Obrys těla...
Zemře tu člověk? Nebo..Bůh?
nová je scéna, starý scénář:
duch versus Lapiduch.
Dvacet dva patnáct. Na oslíčku
vjíždí ten, kto byl ohlášen
v důvěrných správách rezidentů
pro tento rok , pro tento den.
Pro zemi, tvrdší než ta dlažba...
Může být láska jako pluh?
Kto se ptá, chápe jádro sporu
duch versus lapiduch.
Dvacet dva dvacet. Ve hře světů
Noc dala flek a Měsíc ré.
Na nosech slečen zlátné pudr
flašinetáři mají pré.
Naděje kvete v barvách konfet,
oslík jde s hřívou plnou stuh...
zmatek je stranou hudbou válek
duch versus lapiduch.
"Dvacet dva třicet!,"volá major.
"Tož, Ecce Homo v sekci cé!"
A tebe ptá se : "Pane Pilát,
mám pustit hochy do akce?"
na střeše snajpr s pevnou rukou.
Řítí se hvězdy, chvěje vzduch.
Celý svět čeká, co teď řekneš...